

vědí vyplývá, že měl žal. úřad pro svůj závěr svrchu vytýčený, že práce manuální ustupují tu proti pracím ostatním do pozadí, dostatečnou oporu ve spisech, a nelze říci, že by závěr ten byl vadný nebo logicky nemožný.

Pokud st-l odůvodňuje svoji námitku svrchu zmíněnou tím, že Josef P. pracuje větší část roku v cihelně sám, takže nemá komu udílet rozkazy nebo nad kým dozírat, jest toto tvrzení v přímém rozporu s přílohami, které připojil ke svému odvolání z 2. dubna 1926, t. j. s potvrzeními okr. nemoc. pokladny v K., z nichž plyne pravý opak, že totiž Josef P. nepracoval nikdy sám.

St-l konečně namítá, že řízení je vadné, poněvadž si žal. úřad nevyžádal posudku obch. komory. Tu sluší podotknouti, že hodnocení skutkové podstaty přísluší jedině a výhradně příslušnému úřadu, a je tedy posudek obch. komory pro posouzení této otázky zcela irelevantní.

Č. 11.457.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Řízení správní: * Poučení o opravném prostředku, obsažené ve výměru okr. nemocenské pojišťovny, že odvolání jest podati.... u nositele pojištění, není nesprávné (§ 189 zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb.).

(Nález ze dne 2. října 1934 č. 20.891/32.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v H. proti zemskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. nemocenská pojišťovna v H. předepsala Antonínu K. v C. platebním výměrem z 23. ledna 1932 pojistné nemocenské, invalidní a starobní za zaměstnance vyznačené v konsignaci za dobu od 15. května 1926 do 31. prosince 1930 spolu s úroky a výlohami úhrnem 8.101²⁰ Kč. Na konci dodáno, že proti tomuto platebnímu výměru možno do 15 dnů po jeho doručení podati stížnost k okr. úřadu v Humenném u nositele pojištění.

Odvolání Antonína K., které došlo k okr. úřadu v H. dne 5. února 1932, zaslal tento úřad nemocenské pojišťovně k připojení spisů a k vyjádření. Okr. nemoc. pojišťovna vrátila odvolání po vyžádaném doplnění okr. úřadu se zprávou, že výměr byl straně doručen podle připojené stvrzenky 28. ledna 1932, stížnost pak došla k pojišťovně opožděně až 25. února 1932.

Okr. úřad odmítl výměrem ze 4. března 1932 odvolání Antonína K. z výměru pojišťovny na základě § 239 odst. 1 zák. o soc. pojištění jako opožděné.

Zem. úřad v Bratislavě k dalšímu odvolání Antonína K. nař. rozhodnutím zrušil výměr okr. úřadu ze 4. března 1932 s poukazem na § 189 odst. 4 a § 239 odst. 5 novel. zák. č. 221/1924 Sb. a uložil okr. úřadu, aby projednal stížnost Antonína K. jako včasné podanou a vydal nové

rozhodnutí. V důvodech uvedeno: Platebnímu výměru z 23. ledna 1932 připojila okr. nemoc. pojišťovna právní poučení, že proti tomuto platebnímu výměru možno do 15 dnů po jeho doručení podati stížnost k okr. úřadu v H. u nositele pojištění. Označení místa podacího je nejasné. Nositelem pojištění nemocenského je okr. nemoc. pojišťovna v H. a nositelem pojištění invalidního a starobního je Ústřední sociální pojišťovna v Praze. Výraz »nositel pojištění« je všeobecný a vztahuje se na všechny pojišťovací ústavy, tedy i na zem. úřadovnu pro pojišťování robotníků v Bratislavě a podobně. Tímto nejasným označením místa podacího mohla býti a byla povinná strana uvedena v omyl a proto podala stížnost u okr. úřadu v H., který byl přesně vyznačen. Tak podle skutkové podstaty byla stížnost podána včas u okr. úřadu, neboť tam došla 5. února 1932. Nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu. Byla proto stížnost k instančnímu rozhodnutí o předmětu sporu vrácena první instanci.

Toto rozhodnutí napadá stížnost pro nezákonnost namítajíc, že § 239 odst. 5 novel. zák. jasně ustanovuje, že opravný prostředek je třeba podati u nositele pojištění, proti jehož výměru směřuje. Poučením nemohl tedy býti Antonín K. uveden v omyl, ježto výměr vydala okr. nemoc. pojišťovna v H., takže se výraz »nositel pojištění« nemohl vztahovati na jiné ústavy.

Rozhoduje o této stížnosti uvážil nss toto:

Podle všeobecných zásad řízení správního, které i judikaturou nss-u jsou uznávány, je opravný prostředek považovati za podaný náležitě a včas toliko tehdy, došel-li na místo zákonem určené a ve lhůtě zákonem stanovené. Pouze tenkrát, došel-li rekurs na příslušné místo podací a včas, je úřadu povolanému k rozhodování o rekursu uložena povinnost, aby o opravném prostředku jednal a meritorně se věci zabýval. Obě podmínky platí stejně vedle sebe. Není-li jen jedna splněna, nelze říci, že opravný prostředek byl podán včas, takže není ani třeba se pak zabývatí otázkou, zda splněna byla druhá podmínka. Nejsou-li obě uvedené podmínky splněny, nemá strana vůbec nároku na to, aby úřad vyřídil její odvolání věcně. Škoda, která stranu takto stihne, jsouc způsobena její vlastní vinou, jde i na její vrub.

V daném případě zrušil zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím I. stupňový výměr okr. úřadu, kterým odmítnuto bylo odvolání Antonína K. jako opožděné, a to proto, že udání místa podacího na platebním výměru bylo nejasné, ježto výraz »nositel pojištění« je všeobecný a vztahuje se na všechny pojišťovací ústavy, čímž strana byla uvedena v omyl. Stížnost vytýká právem, že nař. rozhodnutí odporuje zákonu.

Podle § 239 odst. 5 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. činí lhůta pro opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění 15 dní ode dne doručení výměru nebo rozhodnutí, ten den v to nečítajíc. Opravný prostředek je podati u nositele pojištění, proti jehož výměru směřuje. Paragraf 239 odst. 1, mluvící o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění, poukazuje na § 189, jenž pojednává o výměrech pojišťovacích ústavů. Jsou tedy nositeli pojištění jediné pojišťovací ústavy. Stanoví-li tedy ustanovení § 239 odst. 5 věta 2, že opravný prostředek jest podati u nositele pojištění, proti jehož výměru směřuje, nelze podle toho, co právě uvedeno, tudíž již ze zákona samého, místem

podacím nic jiného rozuměti, nežli pojišťovací ústav, který vydal napa-
dený výměr.

V daném případě obdržel Antonín K. platební výměr z 23. ledna 1932, kde stálo právní poučení, že proti tomuto platebnímu výměru možno do 15 dní od jeho doručení podati stížnost k okr. úřadu v H. u nositele pojištění, a kde byla jak v záhlaví tohoto výměru, tak na razítku označena za vydavatelku tohoto výměru okr. nemoc. pojišťovna v H. Obsahoval tedy výměr onen poučení o opravných prostředcích, jak předepsáno je v § 189 odst. 4 cit. zák. Poučení, že opravný prostředek je podati u nositele pojištění, odpovídalo předpisu § 239 odst. 5 cit. zák. Poněvadž pak podle toho, co svrchu dovozeno, pod výrazem »u no-
sitele pojištění« nelze v daném případě rozuměti žádné jiné místo po-
dací nežli okr. nemoc. pojišťovnu v H., tedy ani okr. úřad, jak učinil Antonín K., ani žádný jiný pojišťovací ústav, jak mylně za to má žal. úřad, nelze ani právem tvrditi, že označení místa podacího bylo nejasné, jak vyslovuje to nař. rozhodnutí.

Vyhovovalo tedy v daném případě označení místa podacího slovy »u nositele pojištění« předpisům zákonným, a nebylo ani nejasné, a jest tudíž opačný názor žal. úřadu, vyslovený v nař. rozhodnutí, v rozporu se zákonem.

Č. 11.458.

**P o j i š t ě n í p e n s i j n í: Pojistná povinnost obchodního zástupce
(podle zák. č. 89/1920 a 26/1929 Sb.)?**

(Nález ze dne 2. října 1934 č. 21.194/32.)

Prejudikatura: Boh. A 7548/28, 10.076/32 a j.

Věc: Jan Ř. v Č. proti ministerstvu sociální péče o pensijní po-
jištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Brně prohlásila výměrem z 2. dubna 1931 st-le jako obchodního zástupce firmy Cyril K., bičárna v P., v době od 1. ledna 1928 do 30. června 1929 za pojištěním povinna. Odvolání firmy z tohoto výměru zem. úřad v Brně vyhověl, v odpor vzatý výměr zrušil a vyslovil, že st-l v uve-
deném zaměstnání pensijní pojistné povinnosti nepodléhá, ježto pod-
mínky, za kterých pracoval, nezakládaly poměru podřízenosti k firmě, a proto nebylo mezi ním a firmou smlouveného poměru služebního, který jest předpokladem pojistné pensijní povinnosti.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. soc. péče odvolání, jež podal st-l z rozhodnutí zem. úřadu, a potvrdilo je v podstatě z těchto důvodů: J. Ř. ve své funkci zástupce na provisi zprostředkuje pro firmu obchody, získává zakázky, které předává firmě k vyřízení. Při své činnosti jest úplně samostatným a neodvislým, neboť koná obchodní cesty podle vlastních disposic a rozhodnutí. Za svou činnost jest honorován provi-
semi, a to pouze za skutečně uzavřené obchody. Z uvedeného dlužno souditi, že v daném případě není oné podřízenosti a vázanosti ve smyslu